

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/176/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118210822
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6118210822.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: H. H., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. XXX, XXX XX J., t. č. v ÚVTOS Banská Bystrica - Kráľová, Sládkovičova 80, 974 05 Banská Bystrica, proti žalovanému Ústav na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica - Kráľová, Sládkovičova 80, 974 05 Banská Bystrica, o porušenie žalobcovho práva na súkromie v súvislosti s neumožnením zakúpenia si výživových doplnkov, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/6/2018-57, zo dňa 25.05.2018, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením okresný súd konanie vo veci zastavil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že s poukazom na ust. § 61 a § 67 CSP ústav na výkon trestu odňatia slobody nemá neobmedzenú právnu subjektivitu. Spôsobilosť ústavu byť stranou sporu v konaní a vystupovať samostatne je určená len určitými druhmi konaní, resp. sporov, a to konkrétne len konaniami v oblasti rozpočtovania, financovania a práva hospodárenia. Žalobca sa domáha takého nároku, ktorý nespadá ani pod jedno z týchto konaní. Na základe uvedenej skutočnosti súd konanie zastavil z dôvodu, že ide o neodstrániteľný nedostatok podmienok konania. Na okraj okresný súd poznamenal, že aj keby nedošlo k zastaveniu konania z uvedených dôvodov, v zmysle § 137 CSP by bol neprípustný žalobný petít, ktorý nemožno subsumovať pod žiadny z typov žalôb (uvedený pod bodom I.). Žalobcom formulovaný žalobný petít má práve charakter ústavnej sťažnosti, kedy v prípade úspechu ústavný súd môže rozhodnúť aj o finančnom zadosťučinení. Poukázal aj na rozhodnutie NS SR 3Sžo/140/2015 s tým, že dodržiavanie zákona pri realizácii výkonu trestu odňatia slobody prislúcha prokuratúre, ktorá má povinnosť vykonávať dozor nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené slobody v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) a § 18 zák. č. 153/2001 Z.z. Rozhodovací proces, výsledkom ktorého je neudelenie súhlasu odsúdenému na vykonávanie návštevy s priamym kontaktom v zmysle § 24 ods. 4 zák. č. 475/2005 Z.z. patrí do právnej úpravy verejného práva. Strany sporu v danom vzťahu nemajú autonómne a rovnoprávnej postavenie charakteristické pre právne vzťahy založené na súkromnom práve v zmysle § 3 CSP. O trovách konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP, keď žalobca procesne zaviniel zastavenie konania.

3. Proti uzneseniu sa odvolal v zákonom stanovenej lehote žalobca. Uznesenie okresného súdu žiadal zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že okresný súd zastavil konanie s nesprávnym názorom, že osoba vo výkone trestu odňatia slobody nemá právo na prístup k súdu a o jej právach rozhoduje príslušná prokuratúra. V odvolaní poukázal na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva. Poukázal na to, že občiansko-právna žaloba je považovaná súdom za účinný prostriedok v zmysle čl. 35 ods. 1 Dohovoru. Správne súdy SR nerozhodujú o právach väzňov,

ale môžu sa domáhať súdnej ochrany na všeobecnom súde. Záver okresného súdu o nedostatku právomoci predstavuje exces popierajúci záväznú judikatúru ESLP. Žalobca má právo na prístup k súdu garantované s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a judikatúrou ESLP a okresný súd vedome porušil právo žalobcu na prístup k súdu a súdnej ochrane. Právny poriadok nepripúšťa obmedzenie procesnej subjektivity toho, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti. Závery okresného súdu o nedostatku právomoci a nedostatku procesnej subjektivity ÚVTOS sú svojvoľné, odporujú rozhodovacej praxi iných súdov SR, s čím sa okresný súd nevysporiadal a porušil tak princíp právnej istoty, a tento nesprávny postup je porušením žalobcovho práva na prístup súdu a spravodlivý proces. Žalobca v odvolaní požiadal, aby mu bolo v odvolacom konaní priznané oslobodenie od súdnych poplatkov.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že ústav sa k odvolaniu nevyjadruje a ponecháva vec na rozhodnutie súdu.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP uznesenie okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP.

6. Odvolanie žalobcu je dôvodné.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej v texte „Ústava“), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru obsahuje dve zložky, a to jednak právo na prístup k súdu, t. j. právo obrátiť sa na súd na vymoženie či ochranu subjektívneho práva, a jednak právo na určitú kvalitu procesu, ktorá je zabezpečená celou radou inštitucionálnych a procesných záruk. Právo na spravodlivý proces je tak samostatné subjektívne verejné právo voči štátu na poskytnutie právnej ochrany v takom procese, ktorý maximálne garantuje spravodlivý výsledok.

10. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06), podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 Ústavy v spojení s čl. 51 Ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom.

11. V súdnej praxi môžu nastať prípady, kedy všeobecné súdy na zistený skutkový stav pristúpia k nesprávnej aplikácii práva, čo môže viesť až k ohrozeniu alebo porušeniu základných práv a slobôd účastníka konania. Pri posudzovaní celého spektra relevantných právnych predpisov v súvislosti s konkrétnym konaním si možno predstaviť konkurenciu jednotlivých noriem jednoduchého práva a s tým spojenú aj konkurenciu rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, čo niekedy môže viesť až k svojvoľnej aplikácii práva.

12. Porušenie niektorej z noriem jednoduchého práva v dôsledku svojvôle alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v rozpore s princípmi spravodlivosti je postup, ktorý môže byť spôsobilý zasiahnuť do vyššie označených základných práv žalobcu. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie pochybil, keď predmetné konanie zastavil pre nedostatok procesnej subjektivity žalovaného a pre nedostatok právomoci súdu.

13. Ustanovenie § 1 zákona č. 475/2005 Z. z. upravuje predmet tohto zákona tak, že tento zákon ustanovuje spôsob výkonu trestu odňatia slobody (ďalej v texte aj „výkon trestu“), práva a povinnosti odsúdených a dozor a kontrolu nad výkonom trestu.

14. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z., počas výkonu trestu je odsúdený povinný podrobiť sa obmedzeniam tých základných práv a slobôd, ktorých výkon by bol v rozpore s účelom výkonu trestu alebo ktoré sa nemôžu vzhľadom na výkon trestu uplatniť. Odsúdený je obmedzený najmä v práve na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, slobode pohybu a pobytu, zachovaní listového tajomstva a tajomstva dopravovaných správ a iných písomností, v práve slobodnej voľby povolania a v práve na nakladanie s vecami osobnej potreby.

15. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 4/2001 Z. z., generálne riaditeľstvo a ústavy zriaďuje a zrušuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

16. Podľa § 2 ods. 5 zákona č. 4/2001 Z. z., generálne riaditeľstvo a ústavy sú rozpočtové organizácie.

17. Podľa § 21 ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z., rozpočtové organizácie a príspevkové organizácie môžu vo vlastnom mene nadobúdať práva a zaväzovať sa odo dňa svojho zriadenia.

18. Z ustanovenia § 1 a 2 zákona č. 4/2001 Z. z. vyplýva, že zbor väzenskej a justičnej stráže je ozbrojený bezpečnostný zbor, ktorý o. i. plní úlohy na úseku výkonu trestu odňatia slobody, a ktorého organizačnou zložkou je ústav na výkon trestu odňatia slobody. Do pôsobnosti zboru podľa § 4 ods. 1 písm. a) tohto zákona patrí zabezpečovanie výkonu trestu odňatia slobody, pričom spôsob výkonu trestu odňatia slobody, práva a povinnosti odsúdených a dozor a kontrolu nad výkonom trestu upravuje osobitný zákon č. 475/2005 Z. z. Miestom výkonu trestu odňatia slobody je ústav na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa uplatňuje režim zákona č. 475/2005 Z. z.. Na čele ústavu stojí riaditeľ, ktorý je štatutárnym orgánom ústavu, a ktorý zodpovedá za to, aby sa trest odňatia slobody vykonával v súlade s osobitnými predpismi, najmä v súlade so spomínaným zákonom zákon č. 475/2005 Z. z., a tým aby sa naplnil účel výkonu trestu odňatia slobody. Na naplnenie tohto účelu riaditeľ ukladá príslušníkom zboru a zamestnancom zboru z ústavu úlohy, riadi ich činnosť, vydáva im na tento účel rozkazy, príkazy, pokyny, nariadenia a vykonáva kontrolnú činnosť (pozri § 9 ods. 7 písm. a) prílohy rozkazu č. 41/2015, ktorým sa vydáva Vzorový organizačný poriadok ústavov).

19. Postavenie ústavu ako rozpočtovej organizácie upravuje osobitný zákon č. 4/2001 Z. z v § 2 ods. 5, pričom rozpočtové organizácie a ich právne postavenie upravuje § 21 zákona č. 523/2004 Z. z.. V zmysle uvedeného a vyššie citovaných zákonov potom možno konštatovať, že ústav na výkon trestu odňatia slobody je právnickou osobou zriadenou ministerstvom spravodlivosti na plnenie úloh štátu, ktorý má právnu subjektivitu v rozsahu vyplývajúcom mu z osobitných predpisov, pričom v tomto rozsahu ústav môže odo dňa svojho zriadenia vo vlastnom mene nadobúdať práva a zaväzovať sa.

20. Aj z rozkazu generálneho riaditeľa justičnej a väzenskej stráže č. 41/2015 (ďalej len „rozkaz“), ktorým sa vydáva Vzorový organizačný poriadok ústavov, odvolací súd zistil, že v aktuálne platnom znení organizačného poriadku v § 2 ods. 3 prílohy rozkazu upozorňuje na zmenu určenia právneho postavenia ústavu tým, že predmetná textová časť obmedzujúca právnu subjektivitu ústavu len na vyššie uvedené oblasti (rozpočtovania, financovania a práva hospodárenia so zvereným majetkom štátu) je v tomto rozsahu preškrtnutá. Z ustanovenia § 2 ods. 3 prílohy predmetného rozkazu, ktoré sa zaoberá pôsobnosťou ústavu výslovne vyplýva, že ústav je rozpočtová organizácia s právnu subjektivitou. Odvolací súd preto vo vzťahu k uvedenému poukazuje na nesprávnosť právneho záveru okresného súdu o tom, že ústav je rozpočtovou organizáciou s právnu subjektivitou len v oblasti rozpočtovania, financovania a práva hospodárenia so zvereným majetkom štátu.

21. Odvolací súd sa nestotožňuje ani so záverom okresného súdu o nedostatku právomoci súdu v zmysle § 3 CSP.

22. Podľa čl. 1 základných princípov CSP, spory vyplývajúce z ohrozenia alebo porušenia subjektívnych práv prejednáva a rozhoduje nezávislý a nestranný súd, ak taká právomoc nie je zákonom zverená inému orgánu.

23. Podľa § 3 CSP, súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány.

24. Podľa § 36 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z., na uplatnenie a zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov podľa tohto zákona má odsúdený právo podávať žiadosti, sťažnosti a podnety štátnym orgánom Slovenskej republiky, ktoré sú príslušné na prejednanie podnetov alebo sťažností týkajúcich sa ochrany ľudských práv, ako aj medzinárodným orgánom a medzinárodným organizáciám, ktoré sú podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, príslušné na prejednanie podnetov alebo sťažností týkajúcich sa ochrany ľudských práv; ústav je povinný bezodkladne zabezpečiť ich odoslanie bez toho, aby zisťoval odosielateľa.

25. Podľa § 65da ods. 3 písm. b) zákona č. 4/2001 Z. z., sťažnosťou podľa tohto zákona nie je podanie, ktoré poukazuje na konkrétne nedostatky v činnosti zboru, ktorých odstránenie alebo vybavenie sa vykonáva iným spôsobom, najmä podaním žaloby, podaním reklamácie alebo žiadosti o mimosúdne riešenie sporu, vykonaním inšpekcie, dozoru alebo dohľadu podľa osobitných predpisov.

26. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

27. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

28. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

29. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

30. Žalobca ako osoba vykonávajúca trest odňatia slobody sa musí podrobiť takému spôsobu výkonu trestu odňatia slobody v ústave, ktorý zodpovedá podmienkam upraveným zákonom č. 475/2005 Z. z., tak, aby sa naplňal účel výkonu tohto trestu. Napriek uvedenému, zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by sa odsúdený vzhľadom na jeho pobyt v ústave na výkon trestu odňatia slobody nemal možnosť ako fyzická osoba domáhať v konaní pred súdom ochrany svojich subjektívnych osobných práv, ak tvrdí, že došlo k zásahu do jeho práva na súkromie, a to k zásahu zo strany ústavu, v ktorom je umiestnený. Osoby vykonávajúce trest v ústave sú povinné podrobiť sa určitým obmedzeniam základných práv a slobôd, aby sa účel trestu naplňal. Zákon č. 475/2005 Z. z. o. i. upravuje podmienky obmedzení pri nakladaní s korešpondenciou a balíkmi a pokiaľ žalobca tvrdí, že počas výkonu trestu žalovaný porušil v tejto oblasti jeho základné práva a slobody, konkrétne právo na súkromie, ak voči nemu žalovaný postupoval tak, že konal v rozpore s čl. 8 ods. 2 a 10 ods. 2 Dohovoru, a súčasne spochybňuje uvedený zásah do jeho osobných práv aj z pohľadu jeho legality, legitimity a proporcionality, ide o súkromnoprávny nárok žalobcu, ktorý je súd povinný prejednať. Uvedený zásah popisuje žalobca aj v rovine následkov, ktoré v jeho prípade predstavujú pocity poníženia a zastrasovania, čo mu spôsobuje stavy úzkosti a pod.. Následne sa domáha náhrady za nemajetkovú ujmu, ktorý posudzuje súd v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka v ust. § 13. Opačný postup by mal znaky odopierania prístupu žalobcu k súdu, čo by bolo v rozpore so zásadami ústavných princípov a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.

31. Na uvedenom závere nič nemení to, že v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. je odsúdený obmedzený najmä v práve na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, slobode pohybu a pobytu, zachovaní listového tajomstva a tajomstva dopravovaných správ a iných písomností, v práve slobodnej voľby povolania a v práve na nakladanie s vecami osobnej povahy. V týchto právach bol odsúdený

obmedzený a je len úlohou súdu uzavrieť po vykonanom dokazovaní, či práva odsúdeného aj v tomto rozsahu boli alebo neboli porušené, prípadne či vôbec išlo o neoprávnený zásah.

32. Nie je vylúčené, aby tým istým konaním, postupom žalovaného, došlo k porušeniu povinností vyplývajúcich zo zákona č. 457/2005 Z. z., a súčasne k porušeniu práva na ochranu osobnosti žalobcu v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Tieto nároky treba dôsledne rozlišovať a pri ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje. Pretože súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou ale len skutkovým vymedzením v žalobe, musí si vyriešiť aj prípadnú konkurenciu (súbehu) právnych nárokov a spomedzi viacerých vybrať správnu právnú normu. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 M Cdo 16/2011, 7 Cdo 65/2013).

33. Žalobca v žalobe, ktorou sa domáha určenia, že zásahom žalovaného bolo porušené jeho právo na súkromie a ľudskú dôstojnosť, je žalobou podanou v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s čl. 8 Dohovoru, na ktorý žalobca výslovne odkazuje. V dôsledku jeho tvrdení o porušení jeho osobných práv sa súčasne domáha priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 8.500 €. Ide o žalobu o ochranu jeho subjektívnych práv s tým, že ako pôvodcu zásahu označuje ústav, v ktorom vykonáva trest odňatia slobody. Na základe týchto nesporných skutočností, je potom právny záver okresného súdu o tom, že ide o rozhodovací proces v zmysle zákona č. 475/2005 Z. z., ktorý patrí do právnej úpravy verejného práva, a súd nemá právomoc konať, nesprávny.

34. Na základe vyššie uvedených záverov je preto zrejmé, že prejednávany predmet konania nespadáva do preskúmvacej právomoci prokuratúry tak ako tvrdil okresný súd opierajúc sa o verejnoprávnu povahu sporu, ale do právomoci všeobecného súdu. Z logických dôvodov tak nepripadá do úvahy ani prieskum ústavným súdom ako to pripustil okresný súd, nakoľko čl. 127 ods. 1 Ústavy zakotvuje princíp subsidiarity, ktorý v spojení s čl. 53 ods. 1 zakladá podmienku, že ústavný súd môže konať o sťažnosti a vecne sa ňou zaoberať len v prípade, ak sa sťažovateľ nemôže a v budúcnosti ani nebude môcť domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom, prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje.

35. Žalobca v odvolacom konaní požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov za odvolanie. V ďalšom konaní okresný súd rozhodne aj o tejto žiadosti žalobcu, nakoľko v zmysle § 373 ods. 2 CSP o návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku rozhoduje súd prvej inštancie.

36. Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené koná ďalej o veci. V novom rozhodnutí rozhodne súd v zmysle § 396 ods. 3 CSP aj o trovách odvolacieho konania.

37. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).